

Arrest

nr. 200 779 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van Mr. T. M. KIWAKANA, die loco Mr. A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. C. MUSSEN, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers moeder diende op 22 juni 2004 een asielaanvraag in. Zijn moeder was vergezeld van haar zeven kinderen.

Op 9 maart 2015 dient verzoekers moeder, in functie van de medische aandoeningen van haar minderjarig kind M.J. een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 juni 2017 is de aanvraag ongegrond verklaard, aan verzoekers moeder ter kennis gebracht op 4 augustus 2017.

Op 18 januari 2016 werd verzoeker meerderjarig.

Op 24 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 augustus 2017.

Op 7 september 2017 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 13 september 2017 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrestnr. 192 055 van 15 september 2017 wordt de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing geschorst. Beide beslissingen worden vervolgens ingetrokken.

Op 28 februari 2018 wordt aan verzoeker wederom een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: K.

geboortedatum: 18.01.1998

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 03/08/2017

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam als minderjarige samen met zijn moeder (K. J. (OV ...)), broers en zussen naar België in 2004. Als minderjarige volgde hij de procedures van zijn moeder (asielaanvragen, regularisatie). Deze procedures liepen allen negatief af.

Eenmaal meerderjarig startte hij geen eigen procedure op om zijn verblijf in regel te stellen.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een waslijst aan pv's:

- GE.15.LA(...) voor valsmunterij (PZ Gent, 2015)
- KO.15.L(...) voor valsmunterij (PZ Gavers, 2015)
- HV.15.OF(...) voor valsmunterij (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- BR.27.LL(...) voor heling (PZ Brussel Hoofdstad Elsene, 2015)
- HV.27.OF(...) voor heling (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- HV.22.LG(...) voor aanmatiging (PZ Grimbergen 2015)
- GE.24.L(...) voor namaak (PZ Gent, 2016)
- LE.20.LC(...) voor misbruik van vertrouwen (PZ Leuven, 2016)
- DE.78.LB(...) voor fraude (PZ Aalst, 2016)
- DE.20.LD(...) voor fraude met informatica (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor aanmatiging (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor valsheid in geschriften (PZ Ninove, 2016)
- BR.17.L(...) voor zware diefstal (PZ Polbruno, 2017)
- DE.15.LB(...) voor namaak, vervalsing (PZ Aalst, 2017)
- DE.12.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- DE.18.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- HV.20.LI(...) voor oplichting (PZ Kastze, 2018)
- BR.11.L2(...) voor diefstal met geweld (PZ Brussel- West, 2018)

Het is duidelijk dat ondanks zijn jeugdige leeftijd (20 jaar) een gevaar vormt voor de maatschappij. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde. Betrokkene groeide op in België, ging hier naar school hij bouwde een netwerk van sociale contacten en spreekt Nederlands. Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is verankerd in de Belgische maatschappij. Nochtans geeft langdurig verblijf geen automatisch recht op verblijf. In het kader van artikel 8 kunnen we een afweging maken tussen de belangen van de staat bij het verder stimuleren van dit privéleven in België en de belangen van betrokkene hierbij. Het is duidelijk als we de waslijst aan feiten bekijken die betrokkene heeft gepleegd, dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gezien het recidivisme er ook in de toekomst een mogelijkheid tot nieuwe inbreuken op de openbare orde bestaat. Het belang van de staat bij het creëren en handhaven van een veilige samenleving weegt hier duidelijk op tegen de belangen van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten.

Een schending van artikel 8 met betrekking tot het privéleven is daarom niet aannemelijk.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. J. (OV ...), 3 boers en 3 zussen. Mevrouw K. heeft geen recht op verblijf. De minderjarige kinderen M. N. (°28/04/2005) en M. D. (°17/09/2002) volgen het verblijfsstatuut van hun moeder. Zijn zus M. M. (OV ...), zijn zus M. T. (OV ...) en zijn broer M. J. (OV...) beschikken allen over een recht op verblijf in België (respectievelijk een B – kaart, een F- kaart en een tijdelijk verblijf in het kader van een medische regularisatie). Zijn broer M. N. (OV ...) is net als betrokkene illegaal. Met betrekking tot de illegale leden van zijn familie geldt het volgende: zij dienen net als betrokkene het land te verlaten en gevolg te geven aan de aan hen afgeleverde bevelen. De minderjarigen dienen hierbij de moeder te volgen. Er is een verderzetting van het familiale leven in het land van herkomst, zijnde Congo, mogelijk. Met betrekking tot de familieleden die recht op verblijf hebben verkregen kunnen we het volgende zeggen: hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Congo. Voor zijn broer J. ligt dit misschien wat moeilijker. Met deze broer kan hij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hij kan bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan steeds de opheffing of de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is hier dus geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Niet Eurodac

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 03/08/2017

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam als minderjarige samen met zijn moeder (K. J. (OV ...)), broers en zussen naar België in 2004. Als minderjarige volgde hij de procedures van zijn moeder (asielaanvragen, regularisatie). Deze procedures liepen allen negatief af.

Eenmaal meerderjarig startte hij geen eigen procedure op om zijn verblijf in regel te stellen.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een waslijst aan pv's:

- GE.15.LA(...) voor valsmunterij (PZ Gent, 2015)
- KO.15.L(...) voor valsmunterij (PZ Gavers, 2015)
- HV.15.OF(...) voor valsmunterij (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- BR.27.LL(...) voor heling (PZ Brussel Hoofdstad Elsene, 2015)
- HV.27.OF(...) voor heling (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- HV.22.LG(...) voor aanmatiging (PZ Grimbergen 2015)
- GE.24.L(...) voor namaak (PZ Gent, 2016)
- LE.20.LC(...) voor misbruik van vertrouwen (PZ Leuven, 2016)
- DE.78.LB(...) voor fraude (PZ Aalst, 2016)
- DE.20.LD(...) voor fraude met informatica (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor aanmatiging (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor valsheid in geschriften (PZ Ninove, 2016)
- BR.17.L(...) voor zware diefstal (PZ Polbruno, 2017)
- DE.15.LB(...) voor namaak, vervalsing (PZ Aalst, 2017)
- DE.12.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- DE.18.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- HV.20.LI(...) voor oplichting (PZ Kastze, 2018)
- BR.11.L2(...) voor diefstal met geweld (PZ Brussel- West, 2018)

Het is duidelijk dat ondanks zijn jeugdige leeftijd (20 jaar) een gevaar vormt voor de maatschappij. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde. Betrokkene groeide op in België, ging hier naar school hij bouwde een netwerk van sociale contacten en spreekt Nederlands. Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is verankerd in de Belgische maatschappij. Nochtans geeft langdurig verblijf geen automatisch recht op verblijf. In het kader van artikel 8 kunnen we een afweging maken tussen de belangen van de staat bij het verder stimuleren van dit privéleven in België en de belangen van betrokkene hierbij. Het is duidelijk als we de waslijst aan feiten bekijken die betrokkene heeft gepleegd, dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gezien het recidivisme er ook in de toekomst een mogelijkheid tot nieuwe inbreuken op de openbare orde bestaat. Het belang van de staat bij het creëren en handhaven van een veilige samenleving weegt hier duidelijk op tegen de belangen van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten.

Een schending van artikel 8 met betrekking tot het privéleven is daarom niet aannemelijk.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. J. (OV ...), 3 broers en 3 zussen. Mevrouw K. heeft geen recht op verblijf. De minderjarige kinderen M. N. (°28/04/2005) en M. D. (°17/09/2002) volgen het verblijfsstatuut van hun moeder. Zijn zus M. M. (OV ...), zijn zus M. T. (OV ...) en zijn broer M. J. (OV...) beschikken allen over een recht op verblijf in België (respectievelijk een B – kaart, een F- kaart en een tijdelijk verblijf in het kader van een medische regularisatie). Zijn broer M. N. (OV ...) is net als betrokkene illegaal. Met betrekking tot de illegale leden van zijn familie geldt het volgende: zij dienen net als betrokkene het land te verlaten en gevolg te geven aan de aan hen afgeleverde bevelen. De minderjarigen dienen hierbij de moeder te volgen. Er is een verderzetting van het familiale leven in het land van herkomst, zijnde Congo, mogelijk. Met betrekking tot de familieleden die recht op verblijf hebben verkregen kunnen we het volgende zeggen: hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Congo. Voor zijn broer J. ligt dit misschien wat moeilijker. Met deze broer kan hij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hij kan bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan steeds de opheffing of de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is hier dus geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 03/08/2017

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam als minderjarige samen met zijn moeder (K. J. (OV ...)), broers en zussen naar België in 2004. Als minderjarige volgde hij de procedures van zijn moeder (asielaanvragen, regularisatie). Deze procedures liepen allen negatief af.

Eenmaal meerderjarig startte hij geen eigen procedure op om zijn verblijf in regel te stellen.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een waslijst aan pv's:

- GE.15.LA(...) voor valsmunterij (PZ Gent, 2015)
- KO.15.L(...) voor valsmunterij (PZ Gavers, 2015)
- HV.15.OF(...) voor valsmunterij (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- BR.27.LL(...) voor heling (PZ Brussel Hoofdstad Elsene, 2015)
- HV.27.OF(...) voor heling (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- HV.22.LG(...) voor aanmatiging (PZ Grimbergen 2015)
- GE.24.L(...) voor namaak (PZ Gent, 2016)
- LE.20.LC(...) voor misbruik van vertrouwen (PZ Leuven, 2016)
- DE.78.LB(...) voor fraude (PZ Aalst, 2016)
- DE.20.LD(...) voor fraude met informatica (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor aanmatiging (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor valsheid in geschriften (PZ Ninove, 2016)
- BR.17.L(...) voor zware diefstal (PZ Polbruno, 2017)
- DE.15.LB(...) voor namaak, vervalsing (PZ Aalst, 2017)
- DE.12.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- DE.18.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- HV.20.LI(...) voor oplichting (PZ Kastze, 2018)
- BR.11.L2(...) voor diefstal met geweld (PZ Brussel- West, 2018)

Het is duidelijk dat ondanks zijn jeugdige leeftijd (20 jaar) een gevaar vormt voor de maatschappij. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde. Betrokkene groeide op in België, ging hier naar school hij bouwde een netwerk van sociale contacten en spreekt Nederlands. Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is verankerd in de Belgische maatschappij. Nochtans geeft langdurig verblijf geen automatisch recht op verblijf. In het kader van artikel 8 kunnen we een afweging maken tussen de belangen van de staat bij het verder stimuleren van dit privéleven in België en de belangen van betrokkene hierbij. Het is duidelijk als we de waslijst aan feiten bekijken die betrokkene heeft gepleegd, dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gezien het recidivisme er ook in de toekomst een mogelijkheid tot nieuwe inbreuken op de openbare orde bestaat. Het belang van de staat bij het creëren en handhaven van een veilige samenleving weegt hier duidelijk op tegen de belangen van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten.

Een schending van artikel 8 met betrekking tot het privéleven is daarom niet aannemelijk.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. J. (OV ...), 3 broers en 3 zussen. Mevrouw K. heeft geen recht op verblijf. De minderjarige kinderen M. N. (°28/04/2005) en M. D. (°17/09/2002) volgen het verblijfsstatuut van hun moeder. Zijn zus M. M. (OV ...), zijn zus M. T. (OV ...) en zijn broer M. J. (OV...) beschikken allen over een recht op verblijf in België (respectievelijk een B – kaart, een F- kaart en een tijdelijk verblijf in het kader van een medische regularisatie). Zijn broer M. N. (OV ...) is net als betrokkene illegaal. Met betrekking tot de illegale leden van zijn familie geldt het volgende: zij dienen net

als betrokkene het land te verlaten en gevolg te geven aan de aan hen afgeleverde bevelen. De minderjarigen dienen hierbij de moeder te volgen. Er is een verderzetting van het familiale leven in het land van herkomst, zijnde Congo, mogelijk. Met betrekking tot de familieleden die recht op verblijf hebben verkregen kunnen we het volgende zeggen: hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Congo. Voor zijn broer J. ligt dit misschien wat moeilijker. Met deze broer kan hij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Hij kan bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan steeds de opheffing of de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is hier dus geen sprake.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Niet Eurodac :

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatabewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 28 februari 2018 wordt aan verzoeker tevens een inreisverbod van drie jaar ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker is het niet eens dat hij niet over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikt. Hij verwijst naar de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 10 juni 2015 ontvankelijk werd verklaard en waardoor verzoeker in het bezit was van een immatriculatieattest. De ongegrondverklaring van de aanvraag op 15 juni 2017 is hem nooit betekend en aldus is deze beslissing hem niet tegenstelbaar. Verzoeker betoogt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verzoeker betoogt dat het motief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet correct is aangezien hij deel uitmaakt van de medische regularisatie aanvraag waarvan de beslissing hem nog niet betekend werd. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij sinds zijnde vijfde jaar in België woont, hij alhier naar school is gegaan; zijn sociale relaties heeft uitgebouwd in België en thans alleen dient terug te keren. Hij wijst op een tegenstrijdigheid in de beslissing waar enerzijds wordt gesteld dat hij om veiligheidsredenen geen privéleven in België mag verderzetten en anderzijds dat hij een verblijfsmachtiging kan aanvragen via de geëigende procedure in Congo. Ook de vermelding dat enkel zijn zieke broer hem moeilijk kan volgen naar Congo is niet correct aangezien een zus over een F-kaart beschikt op grond van haar Belgisch kind en een andere zus over een verblijfskaart beschikt sinds 17 november 2010. Verzoeker meent dat het onredelijk is van de verwerende partij waar zij stelt dat, afgezien van zijn zieke broer, alle familieleden hem kunnen vergezellen naar Congo maar dat hij thans alleen moet vertrekken en een ‘chatrelatie’ kan uitbouwen met de familie die achterblijft.

Verder wijst verzoeker erop dat in Congo de meerderheid van de bevolking moeilijk kan overleven door de grote armoede die er heerst. Hij verwijst naar een aantal rapporten hierover. Verzoeker meent dan

ook dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden doordat de verwerende partij zich niet heeft vergewist waar verzoeker terecht kan nu hij sinds hij 5 jaar is niet meer in Congo was. Verzoeker heeft geen 'schuld' aan zijn verblijf in België en kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor de keuzes die zijn moeder heeft gemaakt.

3.3.2.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert met de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Verzoeker betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij meent dat hij over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikt in het kader van een medische aanvraag waarvan de ongegrondverklaring hem nooit werd betekend. Verzoeker betoogt dat de ongegrondverklaring hem niet tegenstelbaar is.

Overeenkomstig de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder op 9 maart 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoekers moeder dient de aanvraag in wegens de medische problematiek van verzoekers broer M.J. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 10 juni 2015. Verzoekers moeder en de minderjarige kinderen (waaronder verzoeker) worden in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 15 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers moeder ter kennis gebracht op 4 augustus 2017. Verzoeker wordt eveneens op de beslissing vermeld als minderjarig kind terwijl hij sinds 18 januari 2016 meerderjarig is. Evenwel heeft een eventueel gebrek in de betekening geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De beslissing is niet met enige nietigheid behept doordat zij aan de aanvrager, *in casu* verzoekers moeder is ter kennis gebracht. Verzoekers kritiek op de wijze van betekening kan niet tot de nietigheid van de beslissing leiden (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Aangezien verzoekers kritiek de betekening van de beslissing (welke de beroepstermijn doet ingaan) betreft en niet de wettigheid van de beslissing, toont verzoeker thans niet aan dat hij over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikt. Het argument dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2017, betekend op 3 augustus 2017 zonder voorwerp is, gaat aldus niet op. Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker nog op het feit dat voormeld bevel, na een schorsing door de Raad, werd ingetrokken door de verwerende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat een bevel van 7 september 2017 door de Raad is geschorst en vervolgens is ingetrokken door de verwerende partij. Tegen het bevel van 24 juli 2017 is geen annulatieberoep ingediend bij de Raad en deze is thans definitief in het rechtsverkeer. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker nog kritiek uit op de motieven van de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond is verklaard dient de Raad op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp is van huidige vordering en de kritiek of het middel gericht tegen voormelde beslissing aldus onontvankelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat hij thans de enige van de familie is die van het Belgische grondgebied wordt verwijderd. Hij verblijft in België sinds hij zes jaar is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die slechts voor een korte periode over een precair verblijf beschikte in België en de waslijst aan strafbare feiten, het gevaar voor de maatschappij, het recidivisme en de mogelijkheid op nieuwe inbreuken tegen de openbare orde in de toekomst, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn langdurig verblijf in België.

Dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormt voor het nemen van een verwijderingsbeslissing, betekent niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen in het kader van een verwijderingsbeslissing om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, kan immers het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de verwijderingsbeslissing noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsbeslissing kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een waslijst aan processen-verbaal:

- GE.15.LA(...) voor valsmunterij (PZ Gent, 2015)
- KO.15.L(...) voor valsmunterij (PZ Gavers, 2015)
- HV.15.OF(...) voor valsmunterij (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- BR.27.LL(...) voor heling (PZ Brussel Hoofdstad Elsene, 2015)
- HV.27.OF(...) voor heling (WPR Wegpolitie Brabant, 2015)
- HV.22.LG(...) voor aanmatiging (PZ Grimbergen 2015)
- GE.24.L(...) voor namaak (PZ Gent, 2016)
- LE.20.LC(...) voor misbruik van vertrouwen (PZ Leuven, 2016)
- DE.78.LB(...) voor fraude (PZ Aalst, 2016)
- DE.20.LD(...) voor fraude met informatica (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor aanmatiging (PZ Ninove, 2016)
- DE.22.LD(...) voor valsheid in geschriften (PZ Ninove, 2016)
- BR.17.L(...) voor zware diefstal (PZ Polbruno, 2017)
- DE.15.LB(...) voor namaak, vervalsing (PZ Aalst, 2017)
- DE.12.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- DE.18.LB(...) voor diefstal (PZ Aalst, 2017)
- HV.20.LI(...) voor oplichting (PZ Kastze, 2018)
- BR.11.L2(...) voor diefstal met geweld (PZ Brussel- West, 2018)

Vervolgens wijst de verwerende partij op het feit dat ondanks de jonge leeftijd van verzoeker hij een gevaar vormt voor de maatschappij. Er bestaat een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde. Verwerende partij voegt er nog aan toe: *"Het is duidelijk als we de waslijst aan feiten bekijken die betrokkene heeft gepleegd, dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gezien het recidivisme er ook in de toekomst een mogelijkheid tot nieuwe inbreuken op de openbare orde bestaat. Het belang van de staat bij het creëren en handhaven van een veilige samenleving weegt hier duidelijk op tegen de belangen van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten."*

Verzoeker betwist niet dat hij bij herhaling het voorwerp is geweest van processen-verbaal die strafbare feiten betreffen noch betwist hij dat deze ernstig zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij op individuele basis een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om uit het geheel van de processen-verbaal en de terugkerende aard ervan, af te leiden dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Verwerende partij heeft blijkens een lezing van de bestreden

beslissing met dit element rekening gehouden bij de beoordeling van zijn gezins- en privéleven. In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft de verwerende partij weldegelijk een afweging gemaakt met zijn gezinsleven. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. J. (OV ...), 3 broers en 3 zussen. Mevrouw K. heeft geen recht op verblijf. De minderjarige kinderen M. N. (°28/04/2005) en M. D. (°17/09/2002) volgen het verblijfsstatuut van hun moeder. Zij zus M. M. (OV ...), zijn zus M. T. (OV ...) en zijn broer M. J. (OV...) beschikken allen over een recht op verblijf in België (respectievelijk een B – kaart, een F- kaart en een tijdelijk verblijf in het kader van een medische regularisatie). Zijn broer M. N. (OV ...) is net als betrokkene illegaal. Met betrekking tot de illegale leden van zijn familie geldt het volgende: zij dienen net als betrokkene het land te verlaten en gevolg te geven aan de aan hen afgeleverde bevelen. De minderjarigen dienen hierbij de moeder te volgen. Er is een verderzetting van het familiale leven in het land van herkomst, zijnde Congo, mogelijk. Met betrekking tot de familieleden die recht op verblijf hebben verkregen kunnen we het volgende zeggen: hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Congo. Voor zijn broer J. ligt dit misschien wat moeilijker. Met deze broer kan hij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Hij kan bovendien, eenmaal terug in Congo, bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse, een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan steeds de opheffing of de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is hier dus geen sprake.”

Te dezen laat verzoeker na met concrete gegevens aan te tonen dat hij zijn gezinsleven met zijn moeder en alle broers en zussen die thans illegaal in België verblijven, niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. Geheel terecht oordeelt de verwerende partij immers dat de voormelde gezinsleden eveneens het Rijk dienen te verlaten, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing het gezin ontwricht. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voorzetting van zijn gezinsleven met de voormelde familieleden als dusdanig verhinderen in het land van herkomst.

Twee van zijn zussen en het broertje M.J. die over een tijdelijke verblijfsmachtiging om medische redenen beschikt, hebben de mogelijkheid om op legale wijze in België te verblijven. Ook met deze gezinsleden heeft de verwerende partij rekening gehouden aangezien zij erop wijst dat verzoeker met deze familieleden contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen en dat als hij deze familieleden in België wil bezoeken hij om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod kan verzoeken. In dit verband wijst de Raad erop dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, zoals verzoeker opwerpt in het verzoekschrift, nu de opmerking in de beslissing om in Congo een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen geen betrekking heeft op een definitieve terugkeer naar België maar in het kader van het bezoeken van de familieleden die eventueel achter blijven in België. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker met betrekking tot deze familieleden het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven dient aan te tonen. De gezinsband tussen meerderjarige broers en zussen vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de normale affectieve banden. Verzoeker blijft in dit verband evenwel volledig in gebreke. Hij haalt geen enkel element aan waaruit blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden bestaan tussen hem en zijn broers en zussen die over een verblijfskaart in België beschikken. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk beweren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat twee zussen en zijn broer M.J. over een verblijfskaart beschikken, nu in de beslissing uitdrukkelijk is verwezen naar de legaal verblijvende familieleden. Door te wijzen op de mogelijkheden om vanop afstand verdere invulling te geven aan het gezinsleven, geeft de verwerende partij aan oog te hebben gehad voor het gezinsleven met zijn twee zussen en jongere broertje en dit te hebben meegenomen in de belangenafweging.

Bovendien is in de bestreden beslissing verzoekers gedrag en illegaal verblijf afgewogen met het door verzoeker opgeworpen privéleven: *“Betrokkene kwam als minderjarige samen met zijn moeder (K. J. (OV ...)), broers en zussen naar België in 2004. Als minderjarige volgde hij de procedures van zijn moeder (asielaanvragen, regularisatie). Deze procedures liepen allen negatief af. Eenmaal meerderjarig startte hij geen eigen procedure op om zijn verblijf in regel te stellen. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een waslijst aan pv's: (...)*

Het is duidelijk dat ondanks zijn jeugdige leeftijd (20 jaar) een gevaar vormt voor de maatschappij. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde. Betrokkene groeide op in België, ging hier naar school hij bouwde een netwerk van sociale contacten en spreekt Nederlands. Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is verankerd in de Belgische maatschappij. Nochtans geeft langdurig verblijf geen automatisch recht op verblijf. In het kader van artikel 8 kunnen we een afweging maken tussen de belangen van de staat bij het verder stimuleren van dit privéleven in België en de belangen van betrokkene hierbij. Het is duidelijk als we de waslijst aan feiten bekijken die betrokkene heeft gepleegd, dat hij een gevaar vormt voor de maatschappij en gezien het recidivisme er ook in de toekomst een mogelijkheid tot nieuwe inbreuken op de openbare orde bestaat. Het belang van de staat bij het creëren en handhaven van een veilige samenleving weegt hier duidelijk op tegen de belangen van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Een schending van artikel 8 met betrekking tot het privéleven is daarom niet aannemelijk."

Waar verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft en in essentie zijn moeder is gevolgd, kan hij aldus niet worden gevolgd.

Heden beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen over voorgehouden duurzame banden die hij op geen enkele wijze staaft. Hij concretiseert op geen enkele wijze de duurzame banden die hij hier zou hebben opgebouwd. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij de banden en het netwerk dat hij heeft opgebouwd met België van die aard en intensiteit zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen en een belangenafweging noodzaken (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker nooit legaal in België heeft verbleven en in het beste geval over een tijdelijk preciaire verblijfsmachtiging kon beschikken. Verzoeker verblijft weliswaar sinds zijn zes jaar op het Belgische grondgebied doch de loutere verblijfsduur toont verder geen positieve integratie aan, temeer nu in de bestreden beslissing een waslijst aan processen-verbaal voor strafbare feiten wordt opgesomd. Wel integendeel nu uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat verzoeker op 28 februari 2017 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens verdenking als dader of mededader van namaak of vervalsing van bankbiljetten van een vreemde staat. Hij werd opgesloten in de gevangenis en op 19 juli 2017 werd de voorlopige invrijheidstelling bevolen. Dit vormt op zich al een aanwijzing van het niet-geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Verzoeker brengt met zijn summier en ongestaafd betoog dan ook geen nieuwe elementen bij die aantonen dat wat betreft zijn privéleven vooralsnog een nieuwe beoordeling of afweging in het kader van de bestreden beslissing aan de orde was en dat een nieuwe motivering hieromtrent zich opdrong.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle nieuwe feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken en haar kenbaar werden gemaakt, in overweging genomen. De verwerende partij heeft deze nieuwe feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker. Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij zich op het standpunt gesteld dat de bestreden beslissing *in casu* een noodzakelijke maatregel vormt ter bescherming van de openbare orde en dat de belangen van verzoeker in casu niet doorwegen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan, nu uit tal van rapporten blijkt dat Congo op de rand van een totale economische instorting staat. Verwerende partij heeft zich niet vergewist waar verzoeker in Congo terecht kan terwijl hij niet meer in Congo was sinds zijn vijfde levensjaar.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). *In casu* echter heeft verzoeker geen persoonlijke problemen aangehaald, zodat om die reden *prima facie* geen verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Wat betreft de algemene omstandigheden wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Verzoeker verwijst naar een aantal artikelen op internet waarin gewag wordt gemaakt van extreme armoede in Congo. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen evenwel terecht dat het loutere feit dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden

minder gunstig zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoeker die meerderjarig is kan bezwaarlijk van de verwerende partij verwachten dat zij zich vergewist van de plaats waar hij terechtkomt of van de opvangmogelijkheden ter plaatse. Bovendien wijst verzoeker zelf op zijn twee zussen die over een verblijfskaart beschikken in België en niets verhindert de twee zussen verzoeker financieel te ondersteunen in Congo mocht dit nodig zijn. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

3.3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. MOONEN